

ΝΑ ΓΙΝΟΥΜΕ ΑΠΟ ΜΑΘΗΤΕΣ, ΣΥΜΜΑΘΗΤΕΣ!

- Δημοσίευση: SavvasTh6308

" Τα Συμβαλλόμενα Κράτη παίρνουν μέτρα για να ενθαρρύνουν την τακτική σχολική φοίτηση και τη μείωση του ποσοστού εγκατάλειψης των σχολικών σπουδών "... Από το άρθρο 28 περί δικαιώματος στην εκπαίδευση της Διακήρυξης των Δικαιωμάτων του Παιδιού, υπογεγραμμένης την 26η Νοεμβρίου του έτους 1924 από την Κοινωνία των Εθνών (η οποία μετεξελίχθηκε στον "καραγκιοζοπαίκτη" του θεάτρου σκιών -και παραλόγου- των διακρατικών υποθέσεων, τον παγκοσμίου φήμης Οργανισμό Ηνωμένων Εθνών). Δυστυχώς, στις μέρες μας διακρίνεται η βάνausη παραβίαση του σημαντικότετου αυτού άρθρου.

Το φαινόμενο το οποίο προκαλεί αυτή την καταστρατήγηση είναι ευρέως διαδεδομένο. Όλοι γνωρίζουμε την ύπαρξή του αλλά κανείς δεν την συνειδητοποιεί. Μία μαύρη σελίδα στο "Βιβλίο του ανθρώπινου πολιτισμού" που όλοι ξέρουν ότι υπάρχει αλλά κανείς δεν γυρίζει σ' εκείνη, μόνο την προσπερνούν, με προορισμό άλλες, πιο λαμπρές σελίδες, λιγότερο τραγικές και σκούρες. Έτσι τείνουμε να αντιδρούμε οι άνθρωποι, όταν κάτι απειλεί να μας κόψει την όρεξη για μεσημεριανό... Η Διακήρυξη αναθεωρήθηκε 2 φορές από την υπογραφή της, εφαρμόστηκε όμως ποτέ στο σύνολό της; Αν όχι, ποιός ευθύνεται γι' αυτό; Ποιός είναι ο ένοχος; Που κρύβεται και δεν μπορούμε να τον βρούμε; Ας κάνουμε μία μήνυση κατ' αγνώστου! Ή μήπως μία μήνυση "κατ' εαυτού"; Γιατί τελικά, είτε όλοι έχουμε ευθύνη, είτε κανένας...Ας γίνω όμως πιο συγκεκριμένος. Άλλωστε, είναι μάλλον άδικο να εκτοξεύω κατηγορίες προς πάσα κατεύθυνση. Τώρα που το ξανασκέφτομαι, (μιας και ξεκίνησα με δικαστικούς όρους) μια μήνυση κατά παντός υπευθύνου θα ήταν καλύτερη... Φαντάζομαι ήδη την μηνυτήρια αναφορά :

< Καταμηνύω,

Όλους όσους εμπλέκονται έμμεσα και άμεσα, τους ηθικούς αυτουργούς και συνεργούς :

1) Την οικονομική κρίση, που στέρησε από οικογένειες το εισόδημα που βοηθούσε στην κάλυψη των βιολογικών τους αναγκών, υποχρεώνοντας όλα τα μέλη τους να αναζητήσουν εργασία για να συνεισφέρουν στον οικογενειακό προϋπολογισμό. Στερώντας όμως από τα παιδιά την δυνατότητα να πηγαίνουν στο σχολείο, το οποίο δεν αποφέρει άμεσα καρπούς.
2) Το αποστεωμένο αναλυτικό πρόγραμμα και εκπαιδευτικό πλαίσιο, που δεν δίνει την δυνατότητα στους διδάσκοντες για εξατομικευμένη διδασκαλία, καθιστώντας παιδιά με βασικές ελλείψεις αδύνατα να συμμετάσχουν στην εκπαιδευτική διαδικασία.
3) Τους εκπαιδευτικούς, που σε μεγάλο ποσοστό δεν είναι έτοιμοι να αντιμετωπίσουν τις πολυπολιτισμικές και πολλαπλών ταχυτήτων τάξεις.

4) Εμάς τους μαθητές, που με την ξеноφοβία και τον υφέρποντα ρατσισμό που μας χαρακτηρίζει, περιθωριοποιούμε και απομονώνουμε μαθητές με μαθησιακές δυσκολίες και ιδιαιτερότητες, κλείνοντας έτσι τον δρόμο τους προς την ένταξη στην σχολική κοινότητα.

Ζητώ την απόδοση της δικαιοσύνης.>

Μετά την δίκη όμως, η ζωή συνεχίζεται. Και για να συνεχιστεί απαιτούνται λύσεις. Γιατί όταν ένα δάσος καίγεται, το σημαντικό δεν είναι να φάξεις τον εμπρηστή, αλλά να σώσεις ό,τι μπορείς. Ο κάθε μαθητής που εγκαταλείπει το σχολείο είναι ένα ακόμα δέντρο που φλέγεται

στο άλλοτε παρθένο δάσος της κοινωνίας, που πλέον θυμίζει κρανίου τόπο. Το σχολείο χρειάζεται να γίνει ανεκτικό στην διαφορετικότητα. Και όπως μία πόλη είναι οι κάτοικοί της, έτσι και το σχολείο είναι οι άνθρωποι που το απαρτίζουν. Εμείς πρέπει ν' αλλάξουμε. Ν' αγκαλιάσουμε τα παιδιά με δυσκολίες ένταξης. Να γίνουμε από ΜΑΘΗΤΕΣ, ΣΥΜΜΑΘΗΤΕΣ!